

O călătorie înspre inima lui Isus

STRIGĂ E
de pe
CRUCE

Traducere de Florin Moțiu

ERWIN W. LUTZER

Casa Cărții, Oradea
2011

This book was first published in the United States by Moody Publishers, 820 N. LaSalle Blvd., Chicago, IL 60610 with the title *Cries from the Cross*, copyright © 2002 by Erwin E. Lutzer. Translated by permission.

Citatele biblice sunt luate din Sfânta Scriptură, traducerea Dumitru Cornilescu, cu excepția celor precizate.

Alte versiuni folosite:

KJV - King James Version
NIV - New International Version
NKJV - New King James Version
NTR - Noua traducere în limba română

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții. Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.

Strigăte de pe cruce: o călătorie înspre inima lui Isus

Copyright © 2011 Casa Cărții

O. P. 2, C. P. 30,

410610 Oradea

Tel. / Fax: 0259-469057; 0359-800761; 0728-874975

E-mail: info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LUTZER, ERWIN W.

Strigăte de pe cruce : o călătorie înspre inima lui Isus

/ Erwin W. Lutzer ; trad.: Florin Moțiu. - Oradea : Casa Cărții, 2011

ISBN 978-606-8282-04-6

I. Moțiu, Florin (trad.)

821.111(73)-97=135.1

28

Traducerea: Florin Moțiu

Editarea:

Tehnoredactarea: Timeia Viman

Coperta: Adrian Mihocaș

CUPRINS

Prefață	9
O călătorie înspre inima lui Isus	13
Primul strigăt: Un strigăt de iertare	29
Al doilea strigăt: Un strigăt de asigurare	45
Al treilea strigăt: Un strigăt de compasiune	59
Al patrulea strigăt: Un strigăt de agonie	71
Al cincilea strigăt: Un strigăt de suferință	85
Al șaselea strigăt: Un strigăt de victorie	97
Al șaptelea strigăt: Un strigăt de supunere	113
Epilog: Ducerea crucii în lume	125
Note	131

PREFAȚĂ

Se povestește despre un pelerin care se îndrepta spre Țara Promisă. Căra crucea stăpânului său, o povară pe care o acceptase cu bucurie. La scurt timp, a observat totuși că, cu cât mergea mai departe, cu atât crucea devenea mai grea. Când pelerinul a obosit, s-a așezat să se odihnească și a zărit în apropiere un om care tăia lemne. „Bunule prieten, l-a strigat pelerinul, pot să folosesc toporul tău ca să-mi scurtez crucea?” Omul care tăia lemne a încuviințat.

Pelerinul și-a continuat călătoria, progresând mult. Crucea lui era mai scurtă și povara, mai ușoară. Curând, Țara Promisă se vedea la orizont. Apropiindu-se însă a observat că o prăpastie adâncă îl despărțea de splendorile de dincolo. Trebuia să folosească crucea pentru a trece peste abis.

Cu toate că s-a străduit din răsuputeri să fixeze crucea deasupra prăpastiei, aceștia îi lipsea exact partea pe care a tăiat-o. Chiar atunci pelerinul se trezi; fusese un vis. Iar acum, cu ochii înlăcrimați, strânse crucea la piept și porni mai departe. Crucea era la fel de grea, dar acum o purta cu mai multă bucurie. Era hotărât să îndure întregul drum până în Țara Promisă.

Desigur, noi nu intrăm în cer pentru faptul că purtăm o cruce grea, ci pentru că ne încredem doar în Cristos care ne dă mântuirea. Dar chiar spunând acestea, noi, ca oameni răscumpărați, suntem chemați să ne purtăm crucile dacă vrem să avem parte de o intrare din belșug în Locurile Cerești. Ferice de cei care poartă întreaga povară a crucii.

A. W. Tozer a afirmat pe bună dreptate: „Acea parte din noi pe care o scăpăm de cruce este sediul problemelor noastre.” Partea din cruce pe care refuzăm să o purtăm e acea parte care ne face ineficienți pentru Împărăția lui Dumnezeu. Cu cât e mai ușoară crucea noastră, cu atât e mai slabă mărturia noastră.

Această carte e scrisă cu convingerea că cu cât pricepem mai bine ce a însemnat crucea pentru Cristos, cu atât vom înțelege mai bine ce ar trebui să însemne crucea pentru noi. Vom învăța faptul că pentru El crucea a însemnat ceva cu totul diferit de acele noțiuni sentimentale care însoțesc adesea o icoană purtată la gât. A sta la piciorul crucii înseamnă a adevăra scopul pentru care a creat Dumnezeu lumea. Aici vedem manifestate atributele lui Dumnezeu; și, dacă privim cu atenție, ne vedem pe noi înșine, cu toate nevoile, păcatele și decepțiile noastre. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu că crucea este locul unde Dumnezeu a ales să îndepărteze mânia Lui de la cei care se vor încrede smeriți în Cristos ca Acela care a purtat păcatele lor.

Nimeni nu se simte îndreptățit să scrie o carte despre cruce. Am preluat această sarcină, știind foarte bine că

pot doar să sondez misterul, nicidecum să-l înțeleg. Am putut să meditez la cuvintele lui Isus, dar să pricep doar într-o mică măsură ceea ce au însemnat acestea pentru El în ceasul suferinței Lui. Am putut să vizualizez scena, dar m-am străduit să caut semnificația acesteia. Din fericire, o cunoaștere parțială este tot o cunoaștere adevărată; nu trebuie să înțelegem totul pentru a înțelege ceva. Astfel, orice studiu despre cruce aduce mari răsplătiri personale.

Multe dintre ideile prezentate aici au fost desprinse din studiul altor cărți care au contribuit la înțelegerea pe care o am despre cele șapte afirmații ale lui Isus. Sunt îndatorat unor oameni ca Arthur Pink, Charles Spurgeon și John Stott, ca să numesc doar câțiva. Un ciclu de predici ținute la Moody Church de pastorul Warren Wiersbe în 1978 m-a făcut să înțeleg mai multe lucruri dintre care unele sunt incluse aici. Pot doar să sper că am plătit un tribut corespunzător acestor oameni și altora, fiind conștient că, în unele situații, sursele ideilor mele se poate să fi fost trecute cu vederea sau uitate. O carte este, de fapt, suma totală a inspirației și a gândurilor desprinse din ani de meditație și de studiu.

Această carte este oferită în dar din inima mea inimii dumneavoastră. Dacă veți fi binecuvântați, încurajați sau provocați, mulțumirile se datorează Celui care este cel mai vrednic să primească lauda. „Și cântau o cântare nouă și ziceau: «Vrednic ești Tu să iei cartea și să-i rupi pecetea: căci ai fost junghiat și ai răscumpărat pentru Dumnezeu, cu sângele Tău, oameni din orice seminție, de orice limbă, din orice norod și de orice neam. Ai făcut din ei o împărăție și preoți pentru Dumnezeul nostru și ei vor împărăți pe pământ!»” (Apocalipsa 5:9, 10).

Ne unim vocile cu Fanny Crosby:

*Scumpe Isus, ține-mă lângă a Ta cruce;
Căci acolo-i harul sfânt ce salvare-aduce.*

*Lauda mea fie în Crucea lui Isus,
Până ce eu voi gusta
Din odihna de sus.¹*

Moody Church,
Ianuarie 2002

O CĂLĂTORIE ÎNSPRE INIMA LUI ISUS

*După ce și-au bătut astfel joc de El, L-au dezbrăcat
de haina stacojie, L-au îmbrăcat cu hainele Lui
și L-au dus să-L răstignească.*

Matei 27:31

Ai fost acolo când L-au răstignit pe Domnul meu?" Când eram copil, mă întrebam ce puteau să însemne acele cuvinte. Cu siguranță, autorul imnului a intenționat să răspundem cu „da” la această întrebare. Și totuși, ce putea fi mai clar decât faptul că eu *nu* am fost acolo când L-au răstignit pe Domnul meu? Eu m-am născut la multe secole după ce Isus a murit; două milenii mă despart de acel eveniment. Și nici nu am fost acolo când „ei L-au pus într-un mormânt” și când „El din morți a înviat”.

Da, pe măsură ce am crescut în ce privește înțelegerea credinței, am realizat că *am fost* acolo. De fapt, dacă n-aș fi fost acolo, nu aș fi fost răscumpărat. Căci pe Calvar a fost

locul unde Isus S-a făcut vinovat de păcatul meu din punct de vedere legal. Mulțumită planului Său veșnic, pot să spun că El a murit pentru mine și că, făcând curățarea păcatelor, „a șezut la dreapta Măririi în locurile prea înalte” (Evrei 1:3). Acest lucru înseamnă că cei care nu au fost *acolo*, vor muri în păcatele lor.

Crucea este înțeleasă, în mare măsură, greșit în zilele noastre. Acest lucru poate fi demonstrat prin faptul că este aproape imposibil să găsești pe cineva care să spună ceva rău despre ea. Crucea e purtată ca un pandantiv de atleți, de adepții New Age și de staruri de muzică rock. „Pricina de poticnire a crucii”, așa cum se exprimă Pavel, s-a dus de mult, întrucât mesajul ei este reinterpretat pentru a se potrivi cu gândirea modernă. Mulți dintre cei care poartă crucea la gât ar fi scandalizați dacă i-ar înțelege semnificația.

De exemplu, dați-mi voie să vă fac cunoștință cu o femeie de „treizeci și ceva de ani”, dintr-un avion în drum spre Chicago. Eu și soția mea stăteam împreună și am observat că această femeie care ședea de cealaltă parte a intervalului, în dreptul meu, purta un lăncșor cu o cruce. În speranța de a încuraja o discuție, i-am spus: „Mulțumesc că purtați această cruce... avem, într-adevăr, un Mântuitor minunat, nu-i așa?”

Surprinsă, și-a dat ochii peste cap și a răspuns: „Ei bine, nu cred că eu înțeleg crucea așa cum o înțelegeți dumneata – priviți asta.” A ținut cruciulița în mână și mi-a arătat că dedesubt era o stea a lui David evreiască, iar lângă aceasta, un breloc care îl simboliza pe zeul hindus Om. „Eu lucrez în domeniul asistenței sociale. Oamenii cu care lucrez Îl găsesc pe Dumnezeu în moduri diferite. Creștinismul e doar una dintre căile spre divinitate.”

Vă puteți imagina ce discuție aprinsă am avut pentru următoarele douăzeci de minute, încercând să lămurim

dacă crucea poate fi combinată cu alte religii ale lumii. Am explicat că crucea poate fi unită cu alte simboluri pe un lăntșor, dar niciodată în realitate. Cu cât ar fi înțeleș mai bine crucea, cu atât ar fi trebuit să vadă mai clar că crucea trebuie neapărat să stea singură. A o combina cu oricare altă religie, filosofie sau idee umană înseamnă a-i distruge semnificația. Am descoperit încă o dată că lumea, în mare parte, este profund ofensată de mesajul crucii. Cu cât populația înțeleș mai bine ce a făcut Isus și de ce, cu atât e mai disprețuită crucea.

Unii care vor să fie cunoscuți drept creștini interpretează crucea ca fiind cel mai înalt tribut plătit valorii umane. Ei gândesc astfel: de vreme ce Dumnezeu a voit să-Și trimită Fiul să moară pentru noi, acest lucru trebuie să însemne că noi avem o valoare mare ca persoane. De aceea, trebuie să folosim crucea ca pe un instrument prin care să ne afirmăm demnitatea și să ne creștem stima de sine. Astfel, fără a pierde nimic din respectul de sine, un om poate să se gândească că are dreptul să fie binecuvântat de Dumnezeu doar în virtutea a ceea ce este el (omul). O asemenea cruce nu va fi o ofensă pentru nimeni, nici nu va fi socotită ca o pricină de poticnire. Îmi amintesc de o reclamă pe masa unui vânzător în timpul unui festival în Brazilia: cruci ieftine de vânzare.

Asemenea oameni pierd mesajul central al crucii. Ceea ce e important nu e doar faptul că Isus a murit pentru noi, ci modul în care a murit. Crucea nu a fost doar o formă de moarte barbară, ci aceasta și-a umilit victimele; era folosită pentru a-i executa pe cei care erau cei mai blestemați. Procedura, cu toată tortura ei, se sfârșea lăsând victima complet dezbrăcată, fără drepturi, fără reputație și fără scăpare. Astfel, crucea nu demonstrează doar dragostea plină de har a lui Dumnezeu față de păcătoși, ci și profunzimea păcatului nostru și a răzvrătirii noastre împotriva Lui. În ce

ne privește, a iubi păcatul ar fi ca și cum am iubi cuțitul care a fost folosit la uciderea unui copil.

Ascultați fiecare cuvânt al lui Sir Robert Anderson care a scris această afirmație plină de putere: „Crucea l-a închis pe om pentru har sau pentru judecată. A dat la o parte toate «zidurile de despărțire» și a lăsat o lume de păcătoși goi pe marginea iadului. Orice efort de a se reabilita este doar o negare a damnării lor și, de asemenea, o negare a harului lui Dumnezeu care Se coboară să le aducă binecuvântare acolo unde sunt și așa cum sunt.”¹ Crucea, înțeleasă corect, nu înalță pe niciunul pe care să nu-l fi smerit întâi; dă viață doar celor pe care întâi îi „omoară”. Crucea expune zădărnicia propriei noastre neprihăniri de sine; ne reamintește că suntem păcătoși, incapabili să realizăm împăcarea noastră cu Dumnezeu. Înaintea crucii putem sta doar cu capetele plecate și cu un duh zdrobit.

Da, noi am fost acolo când Domnul nostru a fost răstignit. Herbert Butterfield a scris:

Răstignirea, în orice fel am interpreta-o, acuză natura umană, ne acuză tocmai pentru lucrurile care noi credeam că sunt neprihănirea noastră [...] Atitudinea noastră față de răstignire trebuie să fie cea a unei autoidentificări cu restul naturii umane – trebuie să spunem: „Noi am făcut-o”; iar incapacitatea de a adopta ceva din aceeași atitudine în cazul evenimentelor din secolul al XX-lea a cauzat eșecul nostru fenomenal de a trata problema răului.²

Dacă nu recunoaștem că merităm verdictul pe care Pilat l-a dat lui Isus, dacă nu recunoaștem că ni se cuvine iadul, nu vom înțelege niciodată crucea. Cineva a spus că e greu să îmbrățișăm crucea într-o vreme în care plăcerea proprie e înainte de toate.